

LYKANIE (8) *sb n*

a jasne, e pochylone.

sg N łykanie (4); -é (1), -(e) (3). *♦ A* łykani(e) (1). *♦ I* łykanim (2), łykani(e)m (1); -im: -(e)m
SkarŻyw (2:1).

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu s.v. połykanie, Linde XVII w. s.v. lykać.

Łkanie, szloch (8) : Pytać go poczęli: ále mowić prze łykánie nie mogli. ciężkość ferdeczna/ łłowá przerywála *SkarŻyw* 58; Lzy twarz iey zálewály/ łykánie mowić nie dáło/ á wíchły ięzyk władzey nie miał. *SkarŻyw* 195, 535.

W połączeniach szeregowych (2): Głos (*marg*) W Rámie znaczyło by to mieścić tako zwané (-) na wyfokości łyłań ielł/ narzékanié (*marg*) mówiącégo (-) płacz j łykanié wielkié [*Vox in Rama audita est, ploratus et ulatus multus*]. *MurzNT Matth* 2/18; *SkarŻyw* 309.

Szeregi: »łykanie i płkanie« [*szyk 1:1*] (2): O iákie będzie łykánie y nędzne płákánie/ gdy ná oczy widzieć będziem: z iedney łtrony niewymowne krolełtwo niebiełkie: z drugiej wieczne męki y piekło *SkarŻyw* 121, 263.

»wzdychanie i łykanie« (1): Spowiedzi łam łłucháiąc/ á łáłkáwie y pokornie grzełzne przyimuiąc: płákał z płáczącymi/ á twárde łercá łwym wzdychániem y łykániem do łkruchy pobudzał. *SkarŻyw* 292.

Synonimy: łkanie, płacz.

Cf **LYKAĆ**